

2 İKİNCİLER

büyük harfler

bugün, dokuz ekim bindokuzyüzdoksanaltı. bir salı günü.
bugün karar verdim.

artık sözcüklerin hiçbirisine hiçbir ayrıcalık tanımayacağım.
sadece hayalhanemi beyaz kağıda yansıtmaktan başka
hiçbir işe yaramayan bu işaretlerin, bu simgelerin hiçbirisi
bir diğerinden daha üstün, daha anlamlı, daha başka,
daha ayrıcalıklı değil.

hiçbir ahmet ve hiçbir londra, hiçbir ağaç veya hiçbir
kaleminden (ben istemediğim sürece) daha önemli değil.
eğer büyük harfle yazılma ayrıcalığı kimi sözcüklere
verilen önemlerle veya koyulan kurallarla düz orantılı ise
veya bir cümlenin en başında yer alma öncelikleri onları
dilbilgisel veya her ne *se/şe* illa büyük harfle yazmayı
gerekli kılıyorsa, o zaman ne bu ayrıcalıklar, ne bu
öncelikler ne de herhangi başka bir şey o kuralların
mantıksızlıkları dışında başka hiç bir şekilde izah
edilemezler.

onun için ben onların hepsine aynı eşitliği tanıdım.
büyüklük küçüklük yok!..

mademki insanlar bir türlü çiçekleri, kuşları, evreni ve
sevgileri anlayamadılar, mademki insanlar asıl *bunlara*
hakettikleri anlamları yükleyemeyip onları küçük harflere
mahkum ettiler ve onların yerine anlamsız italya'larını,
sayın bay'larını, bilemedikleri tanrı'larını, ismail ve
uganda'larını bunlardan daha önemli saydılar o zaman
ben de onları, hiç olmazsa bu yazılarda (yapabildiğim bu
kadar) aynı boya mahkum ediyorum...

9ekim1996

3 İKİNCİLER

prolog

oniki milyar senelik yaradılış süresine kıyasla şu etrafta dolaşan insancıklara bir bakar mısınız...

kimisi kötü tekel kibriti, kimisi balmumlu isveç kibriti, kimi kazık kadar şömüne kibriti gibi, ama sonunda neresinden bakarsan bak ancak bir kibrit kadar, bir kibritçiğin, bir çöpçeğizin yanması kadar zamanla ölçülebilecek olan ömürlerinde neler yapıyorlar....

neler neler sığdırmaya çalışıyorlar bohçacı kadın misali ömürlerinin bir metrekare çizgili, desenli, ebruli bez çarşaflarına... ya da giderken, iki metre amerikan bezine..

doğumdan hemen sonra hızla aşağılara doğru kaymaya başladığımız *yaşam duvarı*nın sonlarına gelirken ve duvarın dibi gözükmeye başlarken ve bizler o *dibe* bir göz attığımızda ve gördüğümüz o esrarengiz o korkunç o dehşet verici *ölüm karanlığına* düşmemek için, biraz daha direnmemiz, tırnaklarımızla/sökülürcesine, pençelerimizle /kanarcasına duvarın en ufacık girinti ve çıkıntılarına tutunmaya çalışarak, biraz daha o duvarda kalabilmek için çabalamıyor muyuz ?...

o karanlığa düşmemek...
yer çekimine inat, dik duvarın üstünde kalabilmek...
ilelebet...
yaşamak.. daha yaşamak.. sonsuza kadar.. ölmemek...
aptalcasına...
öldükten sonra ise geri kalanlara bir mesaj..
bir bildiri, bir *unutmayın beni*.
belki bir piramit...
belki de bir anıt mezar...
belki devasa bir totem veya taş...
"..ve insanların mutluluğu için ömrü boyunca savaş vermiş olan bu aziz insan..."

4 İKİNCİLER

falan..

belki piramitlere bakıp iç çeken, anıt mezarlara gıpta eden, sırtkan, meyus, kızgın, saçma kızılderili totemlerine ve dört adam boyu pembe damarlı bilecik mermerlerine dudak büken...

ama yine de öldükten sonra geri kalanlara hiç olmazsa bir mezar taşı bırakan...

yukardakiler gibi değil...

hayır...

alçakgönüllü gözükmeye çalışan bir *hüvel baki*...

daha da alçakgönüllüsü:

"bir garip ölmüş diyeler, üç gün sonra duyular..."

ve en alçakgönüllüsü:

"...kule yakınlarında bulunan cesedin üzerinde hüvviyeti bulunamamış olup, yakın kovuklarda yaşayan ve halk dilinde adem baba tabir edilen bir alkolik olduğu sanılmaktadır..."

belki li defnedilme şekillerini bir an bir kenara bırakalım da, ben size şu anıtların arasına bir iki şey sıkıştırayım...

mesela siz istediğiniz kadar adamı küçümseyip öldükten sonra incongnito mezarların kireç kuyularına atın...

o '*requiem*'i ve '*saray'dan kız kaçırma*'yı ve '*prag senfonisi*'ni ve binlerce ve binlerce güzelliği besteleyip bırakacak...

bir anıt gibi... kulaklarınızda...

siz istediğiniz kadar kulağını kesip topraklarla boyalar yapan adamı, "*delidir...delidir...*" diyerek açlığa ve sefalete mahkum edip zorla onun canına kıyın...

o, eğer gözlerinizin dördüncü boyutunda hareket edebilme yeteneğiniz varsa, sizleri evrenlerin renk cümbüşüne götürebilecek olan sarılar, yeşiller, kırmızılar

5 İKİNCİLER

ve papatyalar ve tarlalar ve suretler resmedip bırakacak sizlere...

bir totem gibi... gözlerinizde..

ve siz istediğiniz kadar adama toprak kapta baldıran otunu zorla ağızına dayayın ve adamı bile bile katledin... o yine de ikibin sene ve daha da çok, anlatılıp söylenecek, nesillerden nesillere aktarılacak o muhteşem düşüncelerini, beyninin sonsuz enginliklerinden milyonlarca beyinsize miras bırakacaktır... bir abide gibi... akıllarınızda...

anıtlarda, totemlerde ve abidelerde, nerelerden geldiği belli olmayan, kaynakların gürül gürül akan berrak suları gibi....

bir de bizim gibiler...

piramitlerden mülhem, anıtlara gıpta, abidelere özlem içinde, buluş çağında yapışkan bir tutkunun eksantrikliği içinde:

sevgili günlüğüm.... diye başlayıp sonradan sözde *yazı* olan birşeyler...

anıtlarda, totemlerde ve abidelerde, nerelerden geldiği belli olmayan, kaynakları gürül gürül akan berrak sular gibi değil...

hayır...

yalnız ve yalnız bir kısırlığın yoz döngüsü içinde, *sözde yazıları...* düşünebilme sıkıntısı, üretebilme kaygusu ve gelecek nesillere bir iki satır aktarabilme endişesi...

dört adam boyu pembe damarlı mermer taşlara erişememenin kıskançlık kıskacında ve dahi en geç bir kaç sene sonra yana yatıp yıkılacak olan *hüvel baki...* ler gibi olanlar.

veya olmayanlar.

bu yazılar işte o yazılar...

6 İKİNCİLER

boş kaplar

bayılıyorrum boş kutulara. raf üstlerinde, kitap aralarında, çekmecelerde, büfelerde, masalarda. başucumdaki; ceviz. kavi, sağlam... açınca kapağını, güzel, pırl pırl vernikli iki bölme. sol taraftakinde unutulmuş beyaz bir gömlek düğmesi. sağ tarafta ne idüğü belirsiz ıvır zıvır... oturma odasında, hoparlörün üstünde elimin yarısı kadar şeffaf (herhalde plastik falan...) kapağı korsan sandıkları-vari bombeli, üstünde gümüş taklidi kasımpatı süslemeleri olan boş bir kutu. galiba bir hediye fuarından falan almıştık. pencere içinde aşağılardan (antalya gibi bir yerler olabilir...) gelme ince uzun fildişimsi bir kutu. sanki güzel bir kürdanlık olabilirmiş. ama boş...

evin içinde onlarca, belki de daha fazla.

hediye olarak gelen (ve illa da görünmesi için ortalık bir yere konulması gereken), oradan buradan alınan, atılmaya kıyılmamış masa üstlerinde, büfe raflarında, pencere kenarlarında, kitap aralarında onca kutu. boş. ama göz ilişince, bakınca cevizi, plastiği, gümüşü, rengi, kaplaması, boyası insanın gözünü okşayan nesnelere, aksesuarlar, objeler... sanki yemek masasının orta yerinde duran koca gümüş kutu bilhassa o orta için yapılmış gibi orada durmaya mahkum. dikdörtgen bir masa alanının ortasında yuvarlak dantel örtü üzerinde ince nakışlı (onun için de kıymetli...) gümüş bir kutu. boş. sonra aklıma dört dize düşüyor:

bir testi yaparsın

çamurdan

içindeki boşluktur

onu yararlı kılan

diğer taraftan duvarları, etrafı, sınırları olmayan bir mekan düşünün.

o mekanın içinde olması gereken bütün düşünceler, sezgiler, duygular, hisler, duyumsamalar, sevgiler, nefretler, sevinçler, kaygılar, kızgınlıklar... akıllar...

7 İKİNCİLER

ve o mekanın sonsuzluğu etrafına yapışmış onu
çepeçevre kuşatan, saran, örten bir takım laflar, boş
sözler, lakırdılar, lüzumsuz bağırsak solucanı gibi uzayıp
giden acayip ne idüğü belirsiz cümleler, gümüş
kasımpatılar, vernikli cevizli kaplamalar, kelimeler,
kelimeler, kelimeler, kelimeler...
ve boşluk..

30ocak1996

8 İKİNCİLER

çiçeklere dair

çiçeklerin hepsini tanırım.
ama sor isimlerini bana tek tek, nelerdir diye...
bir menekşe bir şebboy bir de begonyayı bilirim.
o'da ilkini şıp diye... ötekilerini isim olarak tanırım.
ama yine de bilirim çiçekleri... renklerini, güzelliklerini,
alımlarını, çalımlarını...
insanın önce bööyle gözünün içine bakarak bir
kırtmaları, bir göz süzmeleri, bir can almaları vardır.
sonra numara yapıp göz çeken, gönül çelen sanki onlar
değilmiş gibi bir eda, bir eda...
aman bayılsınlar haspalara...
çayırlarda, bayırlarda, balkonlarda, odalarda, sofalarda,
mutfaklarda her mekanda ayrı bir letafet, ayrı bir şuh
eda; ne bileyim bir kırlan sırça güzellik...
yıllarca önce (daha bizim kooperatifin temelleri yeni
atılmıştı...) her pazar, bazen de hem cumartesi hem
pazar, bir türlü temelleri atılıp atılıp ta üzerlerine
oturtulamayan müstakbel katlarımızı teftişe gidiyorum.
omuzumda bir fotoğraf makinası... maksat resim
çekmekten daha çok kırlara bayırlara şöyle bir uzanmak...
o sıralarda oturduğumuz semt, şimdilerde azgın bir
kanser hücresi gibi dallanıp budaklanmakta, büyüyüp
çoğalmakta olan "şehrin", henüz "uç beyliğini" yapmakta.
beyliğin bittiği yerde resmen yeşil başlamakta ve taaa
baltalimanı'na kadar bilafasıla yayılmakta.
gecekondu denen müessese yeşil sınırına daha tecavüz
edememiş, (cesaret mi edememiş ne?..)
yalnızca tepelerden vadiye doğru bakan ve vadi
cenabında uç beyliğimizin kanadı altına üç beş hane
başını sokmuş. ve alelacele yapılan derme çatma
konduların etrafları bahçelerle çevrilmiş ve ne hikmetse
hepsinde de karalahana...
ve tepelerin üzerine birer biblo gibi kondurulmuş semtin
iki üç katlı evlerinle sanki pek ilgisi yokmuş gibi gözükün

9 İKİNCİLER

vadinin konduları arasında ulaşımı sağlayan patikayla, keçiyolu arası bir yol...

vadinin orta yerlerinde nereden çıktığı, nereden geldiği pek belli olmayan kırık bir künkün ağzı ile başlayıp, daha sonra kendisine o tozlu yolun paralelinde aşındırıp yaptığı bir dere yatağında baltalimanı'na doğru gürül gürül akan bir lağım...

her iki gezintinin birinde, yaz mevsiminin bu toz deryasına çevirdiği patikaya dalıp, daha sonra bizim temelleri kontrola gidiyorum. tepelerden vadiye indikçe toz ve toprağın kuru bir yeknesaklığı... daha sonra ortaya çıkan lağım deresinin her iki yanında suyu bol (!) bulan bitkilerin bir cümbüşü.

çiçekler de renklerden moru seçmişler. iri bol tüylü yeşil yaprakların üzerinde, isimlerini, renklerini bir yerlerden hatırlamaya çalıştığım kocamanca, ortaları sarı benekli mor çiçekler...

bu mor çiçeklerle ilk karşılaştığımda ve onları ilk gördüğümde "çiçek güzellikleri" arkasına saklı başka bir şeyler sezdim sanki; çiçeklerle ilgisi olmayan benimde o anda pek kaptıramadığım esrarengiz bir şeyler...

o anda....

ikinci, üçüncü geçişimde bu esrarengizliğin arkasından avazı çıktığı kadar bağırان bir yabancılığı, bir yabanlığı, bir soğukluğu, bir korkunçluğu... algılamadım...

hayır.

daha çok bu tanımlar üzerime üzerime geldiler...

gözlerimi delip, kulaklarımı sağır edercesine...

size de oldu mu hiç ?

canınız gibi sevdiğinizin, sevgilinizin, zamanlarca alışıldık tatlı, güler, gül yüzüne bakarken günlerden bir gün, gülerken gülen ama cam gibi soğukluklar fırlatan gözleriyle karşılaşmak... ansızın...

o güzelim yanaklar, o hokka gibi çene, o gülmek için iki yana kıvrılmış ağız, o kırpışık göz kenerları..."güzel", "cana yakın" deyimi için yerli yerine oturan her şey ama her şey....

10 İKİNCİLER

illa velakin gülen ama gülerken o cam gibi bakan gözler...
ve buna bir türlü bir anlam verememek...

işte bu geldi benim başıma...

ve uzun bir süre bir türlü çözemedim...

"güzelin" (g)' sinden (i)' sine kadar olan "güzelliği"...

ve fakat yalnızca (ü)' sünün üstünden haince bana bakan
"iki nokta"yı...

acaba dedim, sonraları, çok daha sonraları kendi

kendime: çiçekler bile yetiştikleri çevreleri, o çevrelerde

içtikleri suları, onların pisliklerini, kötülüklerini, kokularını

mı yansıtırlar?..

acaba gittikçe lağımlaşan bir semtteki, bir şehirdeki, bir

ülkedeki insanlar, doğalarında varolan bütün insan

güzelliklerine rağmen artık içinde buldukları, onları her

tarafтан çepeçevre saran o lağımların çirkefliklerini mi

yansıtmaktalar?...

18ekim1993

11 İKİNCİLER

yemek duası

hristiyanlar masaya oturdukları zaman ve yemeğe başlamadan önce önlerinde duran boş tabaklara başlarını eğerek ve sofraya bir yemeğin konulup konulmayacağını ve ne yenileceğini dahi bilmeden tanrılarına onlara verecekleri nimet ve yemeklere önceden ve peşinen teşekkür ederler.

musevilerin sanırım dört ayetlik bir duaları vardır. müslümanlar işi sağlama bağlarlar. yemeklerini yeyip karınlarını doyurduktan (gaaark... estağfirullah!..) sonra tanrılarına verdiği nimet ve yemekler için teşekkür ederler.

...

bu bana aptullah ziya kozanoğlu'nun "türk korsanları" adlı romanından bir bölümü hatırlattı:

hızır, aydın ve salih reisler (ümid ederim doğru hatırlıyorumdur...) ele geçirdikleri bir ispanyol galerindeki her şeyi yağma edip insanları da forsaya attıktan sonra gemideki ispanyol vekilharcı nedense yanlarına alırlar.

enriko isimli bu adam giderek reislerin gözlerine girer ve her işlerini o yapar (bugünkü mafya babalarının 'consigleri' si gibi...) bir zaman sonra reisler enriko'ya: -gel yahu.. derler artık seni müslüman yapalım.. hem ismini de değiştiririz. nedir o eşek anırması gibi 'enriko... enriko'. sünnet te ederiz, hak dinine girersin...

enriko boynunu büker:

-iyi ama. der ben isa'dan memnunum. bana şimdiye kadar bir zararı da dokunmadı ki. hem munis, yumuşak, insancıl. mesela birisi sana bir tokat atarsa...

-eee?...

-o zaman öteki yanağını çevir der...

-neden onu da mı tokatlasınlar diye..

-yooo... hayır o zaman bu hareketten dolayı vuran utanır ve vurmaz...

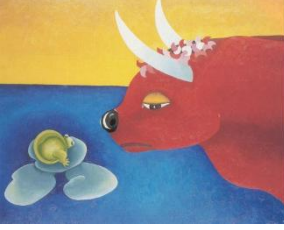
reisler kakhahayı patlatırlar:

12 İKİNCİLER

-sizin isa işe yaramaz. bak bizim muhammed ne diyor:
eğer sana birisi tokat atmaya kalkarsa önce suratını zırhla
kapla ve ilk tokadı herife sen yapıştır.
enriko şaşkın cevap verir
-desenize tam korsan olacak adammış...
kitaptan hatırladığım bu kadar.
acaba yemek duası ile bir benzerlik kurulabilir mi?

7ağustos1997

13 İKİNCİLER

le boeuf et la grenouille

Une grenouille vit un boeuf ¹

Qui lui sembla de belle taille.

Elle, qui n'était pas grosse en tout comme un oeuf,

Envieuse, s'étend, et s'enfle et se travaille,

Pour égaler l'animal en grosseur,

Disant: "Regardez bien, ma soeur;

Est-ce assez? dites-moi: n'y suis-je point encore?

Nenni- M'y voici donc? -Point du tout. M'y voilà?

-Vous n'en approchez point."La chétive pécore

S'enfla si bien qu'elle creva.

Le monde est plein de gens qui ne sont pas plus sages.

Tout bourgeois veut bâtir comme les grands seigneurs ,

Tout prince a des ambassadeurs,

Tout marquis veut avoir des pages.

la fontaine

---

¹ bu memlekete tanrının bir lütfu olarak **bir tek adam** geldi... ondan sonraki **kurbağalar** hep ona benzemeye çalıştılar...

la fontaine'nin bu "fable" da bahsettiği öküze bir takım salaklar mutlaka bir kulp bulacaklardır. boşuna uğraşmasınlar. daha çok yarattıkları ucube kurbağalara baksınlar...

14 İKİNCİLER

diaspora ve kolomb

2 ağustos 2000 /...

tarih itibari ile biraz geç kaldık ama kusura bakmayın siz...

508 yıl önce bugün 2 ağustos 1492'de, gece yarısı, musevilere, dinlerini değiştirmedikleri takdirde ispanya topraklarından ayrılmalı için tanınan süre bitmişti... bunların büyük bir kısmı, kemal reis'in kadırgaları ile istanbul'a getirilmiş ve kendilerini hoşgörü ile karşılayan osmanlıların topraklarına kabul edilmişlerdi. bir diğer kısım museviler ise piyadece ve tabii zoraki, avrupa'nın diğer ülkelerine müsavi bir şekilde dağılmışlardı. bunlar seferatlar...

aradan daha bir gün bile geçmeden.....

508 yıl önce bugün 3 ağustos 1492'de...

bu sefer gündüz vakti!..-

cenovalı kristof kolomb ispanya'dan 3 gemi ile yola çıktı. 63 gün sonra hindistan'a vardığını zannederek amerika kıt'ası topraklarına ayağını bastı.

-- saatli maarif takvimi --

ne demeli bu ispanyollar bir garip insanlar.

önce guiness rekorlar kitabına geçecek bağınazlık ve tutuculuk, soykırım ve işkence ile tüketemedikleri yüzbinlerce yahudiyi kapı dışarı ediyorlar...²

aradan bir gün bile geçmeden kolomb'u, yağmalanacak, katledilecek, soyup soğana çevrilecek altını ve zenginlikleri bol, daha başka ülke ve insanlar bulmak üzere sefere yolluyorlar.

---

² burası pek yeri değil ama mark twain'in istanbul macerasını hatırladım birden. istanbul'a gelmişken hazreti bir de türk hamamına götürürler ve göbek taşına yatırıp bir tellak tarafından başları keselenmeye. hayatında hiç keselenmemiş olan twain'den fitil fitil kirlenmeye başlar. usta bir ara endişelenip tercüman vasıtası ile tellağa şunu söyler: "beyefendi eğer beni bu şekilde tüketmeye çalışıyorsa bu metot çok uzun sürebilir!" şimdiye kadar da bütün çabalara rağmen musevi arkadaşlarımızı tüketebilen olmadı...

15 İKİNCİLER

birincisi insanlık tarihinin suratında kapkara, leş gibi kokan bir ayıp olarak yapışıp kalıyor ve fakat insanlığın ve bilhassa aydın batının kılını bile kıpırdatmıyor (illa da ermeni soykırımı!)

kimilerine göre (!) bu gibi, bağnazlık ve tutuculuk, soykırım ve işkence ile, yahudi ya da insan tüketme işlemleri ayıp sayılmadığı için burun gölgesi bıyıklı bir amca tarafından tekrarlandığında, olay yeniden bütün dünyanın; (tabii batı) hafızayı beşerin nisyanına terkediliyor...

bir diğerinin (k.kolomb) ise amacı, insanlık namına işlenen aynı soysuzlukların bir benzeri olduğu halde "yeni bir zamanın" başlangıcı sayılıyor.

ne demeli bütün bu insanlar garip bir millet...

5ağustos2000

rüya

iki kişiyi arayıp bulmuşuz. bir üçüncüsünü arıyoruz. elimizde ufak bir not kağıdı. üstünde adres. "kwendal" ya da "kendal road" numara 7. 70 te olabilir. yüzünü seçemediğim birisine soruyoruz. "sağdaki yoldan gidin" diyor. arkamda kimin benimle beraber geldiğini bilmiyorum. ama bir kadın. dar bir caddeye giriyoruz. sağ tarafta elli metre genişliğinde bir bina bloku çökmüş. çöken binanın hemen lincoln building olduğunu biliyorum. çöküntüler onlarca metre yükseliyor. ancak bir depremin neden olabileceği bir yıkıntı. gri ve sisli gibi olan çevrede insana çöküntünün heybeti ürperti veriyor. yıkıntının sağ yanında herhalde binaya ait olması gereken bir süsleme. gökyüzüne doğru yükselen zarif işlenmiş beyaz bir demir parmaklık. yıkıntının yanındaki blok ve evler sağlam. biraz daha ilerliyoruz. balat. ya da fener olabilir. sokaklar dar. etraf ve evler gri. sokaklarda kimse yok. hep tek en çok iki katlı evler. yanlış geldiğimizi anlıyoruz. aşağısı görünmeyen eğri büğrü bir tepeden aşağıya doğru kayıyoruz. ben daha güzel kayıyorum. bir ara epey uçuyorum. kalabalık bir yerde aynı adama adres kağıdını uzatarak yeniden soruyoruz. "yanlış" diyor. "burdan doğru gideceksiniz sağdan..." gerisi anlaşılamiyor. gösterdiği yer sola doğru kıvrılan sonu gözükmeyen bir sokak. sağda dar bir yokuş ve ortalarında geniş basamaklı, bir binanın girişine benzeyen aydınlık bir yer. merdivenleri çıkıyoruz ve adresi tekrar oradaki üç beş kişiden birine soruyoruz. "burdan" diyor adam "soldaki merdivenlerden çıkabilirsiniz ama asansör var." semra asansöre biniyor.³ onunla birlikte kocaman kafalı, kır saçlı bir adam. ikisi yüzyüze duruyorlar ve bir dolap gibi daracık asansörde karınları ve yüzleri birbirlerine yapışıyor. asansörün kapısı raylı dolap kapısı gibi sağdan sola doğru kapanırken kır saçlı adamın kafasının yarısı

---

³ semra'da had derecede klostrofobi var.

17 İKİNCİLER

kapıyla çerçeve arasında kalıyor. benim nefeslerim pek iyi değil. zor nefes alıyorum. merdivenleri nasıl çıkacağımı düşünüyorum. sonra yatağımdayım. bir ayağım yorganın dışında. önümdeki bilgisayarla uğraşmaktan yorgun düşmüşüm. uyumak istiyorum. sağıma dönüp dışardaki ayağımı yorganın içine alıyorum. birden yüzüstü yatan sevil bir öksürük krizine tutuluyor. "su" diyebiliyor. arkasına vurmaya çalışıyorum. daha çok öksürüyor. su almak için yataktan kalkıyorum. koridor karanlık. ışığı yakmak için düğmeye basıyorum. yanmıyor. bir terslik var gibime geliyor. benim odamdan sesler geliyor. girer girmez kocaman bir resim sehpasıyla karşılaşıyorum. orada olmaması lazım. üstünde raptiye ya da başka bir şeylerle tutturulmuş bir sürü kağıt. rüzgardan uçuyorlar. mutfak penceresinin ve diğer her tarafın kapalı olduğunu hatırlıyorum. sehpayı çekiştiriyorum. arkadan birisi tutuyor. bırakmak istemiyor. yüreğim ağzıma geliyor. yine de sehpayı çekiştiriyorum. yüzünü göremiyorum. çok korkuyorum. uyanıyorum.

18 İKİNCİLER

kargalar

şu bir iki ayı geçirdiğimiz tatil köyü sık bir orman içerisinde. hatta diyorlar ki yarımada ağaçların bu kadar sık olduğu bir başka yer daha yokmuş... çamların her türlü, selviler, mandalina, nar, erik ve daha isimlerini bilmediğim bir sürü... çok uzunlar, çok yeşiller ve renkliler ve çok güzeller. hatta o kadar güzeller ki evin diğer tarafındaki balkonun doyumsuz deniz manzarasından bile...

tabii doğal olarak sabah saat beşbuçuk olmadan bir civıltıdır başlıyor.
ben yalnızca serçeleri tanıyorum... bir de bülbül gibi şakıyanları... acaba sahiden bülbül mü?
anlatılması güç bir senfoni.

bu sene geldiğimiz ikinci haftasına kadar bu böyleydi. sonra bir sabah birdenbire karga sesleriyle uyandık. ağaçtan ağaca uçup guruplar halinde avazları çıktığı kadar bağıyorlar. kuş olmasına kuş ama hayatımda bu kadar bet bu kadar çirkin sesler duymadım. kimi zaman bir yerlerde bir karga sesi duyardım. o da öyle bir "gak" tan ibaret olup bir kulağımdan girer diğerinde çıkardı.

fakat bu öyle değil...
sürüler halinde...
ve hep bir ağızdan...
dayanılacak gibi değil...
ve bu kargalar diğer bütün öteki kuşları kovdular.
ne sabahları ne de günün bir diğer saatinde bir tek kuş
ötmez oldu.
hatta ötmeleri değil ama her zaman bir çift halinde
beraber uçan ve guruldayan kumrular bile yok oldular...
mavi gökyüzünün beyaz kuşları martılara bile saldırdılar...
kargalar bütün ağaçlıkları, bütün tatil köyünü istila ettiler.

19 İKİNCİLER

bütün o güzelim (bize göre, insanoğluna göre...) cıvıltılar
yok oldu.

ya kaçtılar, ya gizlendiler korkularından, bir yerlere
sığındılar...

ve beklediler. bu menhus karga istilasının, bu çirkin bet
sesli hayvanların bir gün gitmesini...

bir iki gün sonra bir yerlerde okudum, kasabanın birisini
yine böyle kargalar istila etmiş.

bütün bir kasabayı.

acaba bu bir haber mi?

acaba bu bir tehlike işareti mi?

acaba bütün ülkeyi istila edeler mi?

28mayıs2013...taksim gezi

20 İKİNCİLER

ZAMAN...

- usta hani saat dörtte gel'cektin... nooldu... saat altı olmuş...
- abi bizim enişteye takıldım be... zaman nası' geçmiş annamadım...
- ne zaman gelirsiniz...
- akşama doğru (!)
- ne zaman biter dediniz...
- valla... üç beş saate kalmaz... hemen yaparız...
- saat kaç abi...
- ikinci vakti oolum... nerdeyse ezan okunur
- bitti mi şimdi
- yok beyim haftaya kaldı artık

zaman işte böyle bişey...
senelere, aylara haftalara ve dahi...
muntazam aralıklarla yirmidörde, altmışa sonra tekrar
altmışa, tekrar altmışa, yüze, bine bölünmüş olsa dahi
umurumuzda bile değil...
farkında olmadan yanımızdan altımızdan üstümüzden akıp
gidiyor...
noolmuş yani diyceksiniz şimdi... bugün olmasa yarın
olur...
günler torbaya mı girdi...
ee doğru valla...

evet dostlar...
biliyorsunuz dört senede bir cüce şubata hesap denk
gelsin diye bir gün eklenir hani...
"artık" sene olur...
nasıl ince bir ayarsa artık...
fakat işin gümüşü bu ince ayar giderek abartılmış...

21 İKİNCİLER

İERS yani "international earth rotation service" adlı bir kuruluş, dünyanın güneş etrafında, kendi etrafında, yıldızların etrafında, onun bunun etrafında dönme zamanını oldukça ciddiye alan bi kuruluş...

dolayısıyla 2015 senesinin haziran ayının 30'unda saat 23.59 gösterdiğinde ve son saniyeler de "59"u gösterdiğinde, saniyenin "59" dan "00" a atlaması sandığınız gibi bir saniye değil "iki saniye" sürecektir. ZAMANA BİR SANİYE DAHA EKLENECEK...

1972'de varılan bir karara göre bu ayarlama 2005, 2008 ve 2012 senelerinde de yapıldı

siz farkına varmadınız mı yahu...

yazık...

atlamışsınız demek...

dünyanın giderek yavaşlaması bu ayarın yapılmasını gerektiriyor...

her ne kadar bi sürü internet servisleri ve İTU (international telecommunications union) olaya itiraz ediyorlar olsalar da, kabul etmek gerekir ki dünyamız bile yaşlanıyor..

ve tabii yavaşlıyor artık...

ne güzel demiş şarkı sahibi:

"durdurun dünyayı incek var"

sanki aksaray otobüsü mübarek...

yani herhalde bu gidişle o da olacak tabii de...

işin ukalalık kısmını gelirse...

yapılan bu uzatma işleminin yerine bir başka çözüm yolu daha aranmış..

bildiğiniz gibi bir saniye, sezium-133 izotopunun ışımaya süresi olan 9.192.631.770 katına eşittir...

ve atom saatlerinde saniyeler bu izotopa göre ayarlanır

22 İKİNCİLER

şimdi yumurta kafalılar diyorlar ki "biz bu periyodu bir miktar uzatırsak saniyenin değerini de uzatmış oluruz. böylece iki üç senede bir ayar yapmamıza gerek kalmaz"...
diyorlar...

bakarsınız cüce şubat'ı bile 30 yapıp, onu da bu ayıptan kurtarırlar...

yani yaşadınız...

bi şekilde haziran'dan sonra ömrünüz bi uzayacak bi uzayacak ki... deme gitsin...

onun için arada bir yeise kapılıp hani "yahu zaman da su gibi akıp gidiyor" falan demenize de bir süre sonra gerek bile kalmayacak...

bakmışsınız saniyeler ve dakkalar... günler aylar olmuş...

yaşlı dünyamız iyice frene basmış...

sabah kalkıyorsun "ulan bu günde nasıl geçmeyecek galiba" diyorsun...

çünkü bi gün 253 saat 12 dakika...